

LAURA.

Een paaschVerhaal

door

Betsy.

NIJCKERK: G. F. CALLENBACH.

L A U R A

E E N P A A S C H V E R H A A L

DOOR

B E T S Y

Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoo zoekt de dingen die Boven zijn, daar Christus is, zittende ter rechterhand Gods.

COL. III : 1.

DERDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

I.

Er heerschte een ongewone drukte en vroolijkheid in de kostschool van juffrouw Pel.

De Paaschvakantie was aangebroken, en de kleine, bedrijvige handen van haar twaalfal kostleerlingen waren ijverig bezig de boeken te bergen en de koffers te pakken. Dat daarbij ook de mondjes niet stilstonden, laat zich begrijpen; want hoewel deschool van juffrouw Pel voor de kleine meisjes volstrekt geen onaangenaam verblijf was, spraken allen toch met opgetogenheid over het oogenblik, waarop men haar zou afhalen, om bij ouders of betrekkingen den vakantietijd te gaan doorbrengen, waar zij weer eens naar hartelust konden spelen en wandelen met zusjes, broertjes en vriendinnetjes, zonder juist op het prettigst oogenblik aan het leeruur herinnerd te worden.

Zij, die nog dienzelfden avond zouden vertrekken, werden onder de meest bevoorrechten gerekend; maar langzamerhand kreeg toch ieder haar beurt; en toen den volgenden dag de klok twee wees, waren al de meisjes vertrokken, behalve Laura Franken, de eenige die ditmaal niet naar huis zou gaan, maar, naar het zich liet aanzien, haar vakantie op school zou moeten slijten.

Toch had ook zij zich nog den vorigen dag, evenals de andere meisjes, in de ophanden zijnde vrijheid verheugd; maar de morgenpost had haar een treurige tijding gebracht.

Juffrouw Pel had namelijk dien morgen een brief van mijnheer Franken, Laura's vader ontvangen, waarin hij haar schreef, dat zijn beide zoontjes roodvonk hadden, en hij het dus niet raadzaam oordeelde, dat Laura thuis zou komen. Daarom verzocht hij de juffrouw vriendelijk, indien zij kon, zijn dochtertje bij zich te willen houden, en te trachten haar deze teleurstelling zooveel mogelijk te vergoeden. Op kosten behoefde zij niet te zien.

Ook voor Laura was er een briefje bij. Haar vader schreef haar, hoezeer het hem en haar Mama speet, dat zij hun kleine meid niet thuis konden wachten, en zond haar, als schadeloosstelling, een trommel vol lekkers en een mooi boek vol platen, met belofte haar spoedig eens te komen opzoeken, en dan een heelen dag met haar uit te gaan.

Ondanks het groote postpakket en de vriendelijke woorden van haar vader, was de arme Laura, op het hooren dezer tijding, toch zeer bedroefd, en het duurde lang eer juffrouw Pel, die zich ook gedurende de vakantie-dagen met de zorg voor haar leerling wel wilde belasten, er in slaagde haar een weinig op te beuren.

Wie de twaalfjarige Laura voor een lief meisje hield, vergiste zich. Laura was een trotsch, onvriendelijk kind, van een zeer onbuigzaam karakter, waardoor

zij hun, die met haar opvoeding belast waren, heel wat moeite en verdriet veroorzaakte. Ook onder haar kennisjes was zij niet bemind. Niemand wilde gaarne met haar te doen hebben, en gewoonlijk liet men haar aan haar lot over. Dit alles was natuurlijk voor Laura zelve het onaangenaamst, en de geheele uitdrukking van haar overigens niet onaardig gezichtje toonde dan ook maar al te duidelijk, dat zij zich bijna nooit recht vroolijk en gelukkig gevoelde. Dat zij daarvan zelve de oorzaak was, kwam nooit in haar op.

In de laatste dagen vooral, nu de school er zoo verlaten uitzag, was Laura al zeer mistroostig. Zij verbeeldde zich dat niemand om haar gaf, en niemand er zich over bekommerde dat zij zoo eenzaam was achtergebleven, terwijl de andere scholiertjes zulk een aangenamen tijd tegemoet waren gegaan. En die gedachte deed weder dikke tranen in haar oog opwellen, nu zij daar zoo alleen in de breede vensterbank van juffrouw Pel's woonkamer zat, terwijl deze haar even te voren verlaten had, om een bezoek van een harer kennissen te ontvangen.

Toch was het niet zooals Laura meende. Tehuis toch waren er twee liefhebbende harten, die gedurig aan haar dachten, en haar, o zoo gaarne, het genot van een vroolijke thuiskomst hadden bereid. Juffrouw Pel liet van haar kant niets onbeproefd om haar den tijd aangenaam op te korten; en had zij slechts even naar het huis aan de overzijde gekeken, dan zou zij boven-

dien daar de vriendelijke oogen der bejaarde dame ontmoet hebben, die voor haar venster zat, en het eenzame kind deelnemend gadesloeg. Het was mevrouw Hulskamp, de vrouw van den vroegeren predikant. Haar man was, vele jaren geleden, na een trouwen arbeid in den dienst des Heeren, de rust van Gods volk ingegaan, en zijn weduwe, die het stille dorpje had liefgekreken, had besloten er te blijven wonen, tot groote vreugde van de dorpelingen; want de dominee en zijn vrouw waren er altijd zeer bemind geweest.

Mevrouw Hulskamp was een van die menschen, die men al meer leert waardeeren, hoe langer men ze kent. Toen haar man nog leefde was zij hem bij zijn arbeid in alle stilheid en eenvoud behulpzaam geweest, en ook na zijn dood was zij haar liefdewerk onafgebroken blijven voortzetten. Er was nagenoeg geen huis in het dorp, dat haar niet meermalen binnen zijn muren had gezien; en waar een zieke, bedroefde of verlatene was, liet zij zich nooit tevergeefs wachten. Het was haar grootste lust, zielen te winnen voor den Hemel, haar Vaderland, en voor Jezus, haar Koning; en dit deed zij niet alleen door woorden, maar door haar heelen levenswandel.

Zij had slechts één kind gehad, een meisje, dat de Heer evenwel weder tot Zich had genomen toen het twaalf jaren oud was; en dit was grootendeels de oorzaak dat zij zich zoo bijzonder tot kinderen van dien leeftijd aangetrokken gevoelde. Zoo had zij ook altijd veel schik in de aardige kostmeisjes van juffrouw Pel aan de

overzijde. Onder die allen trok Laura, met haar bleek, somber gezichtje, in 't bijzonder haar opmerkzaamheid; en nu zij het kind daar zoo treurig zag zitten, gevoelde zij bepaald medelijden met haar. Zij was verlangend te weten welke de reden mocht zijn, dat dit meisje ook niet naar huis was gegaan zooals de anderen, en besloot er eens bij juffrouw Pel naar te vernemen. Dit deed zij nog dienzelfden dag; en toen de juffrouw haar op de hoogte had gebracht, was haar besluit spoedig genomen.

„Wel juffrouw,” sprak zij met haar gewone vriendelijkheid, „ik twijfel niet of het meisje heeft het bij u heel goed; maar met dat al moet het toch voor een kind niet aardig zijn, gedurende de vakantie op school te blijven.”

„Daar heeft u volkomen gelijk in, Mevrouw,” antwoordde juffrouw Pel, „en het kind voelt dit zelf ook wel. Van leeren is natuurlijk geen sprake; en ik doe haar zooveel genoegen als ik kan, maar zij blijft neerslachtig.”

„Mij dunkt,” hernam mevrouw Hulskamp, „als haar ouders er in toestemmen, kon zij haar vakantietijd even goed bij mij doorbrengen; dan heb ik meteen gezelschap,” voegde zij er lachend bij. „Een andere omgeving zal haar misschien meer afleiden, en haar met meer lust de lessen doen hervatten. Hoe denkt u er over, juffrouw Pel?”

De juffrouw juichte dit plan zeer toe, en twijfelde niet of Laura's ouders zouden dit insgelijks doen.

Zonder uitstel werd er hun over geschreven; en daar mijnheer Franken al dikwijls met lof over de predikantsweduwe had hooren spreken, kwam er den volgenden dag al een antwoord, waarin hij het aanbod der dame met veel dank voor zijn dochttertje aannam.

Reeds een half uurtje later bevond Laura zich in de gezellige huiskamer van mevrouw Hulskamp. In het eerst was het haar wel wat vreemd; maar haar vriendelijke gastvrouw bracht haar spoedig op haar gemak, en na eenige uren gevoelde zij er zich al zóó thuis, of ze er al haar leven gewoond had.

Na het middagmaal gingen zij samen een wandelingetje maken, en daarop volgde een gezellig theeuurtje.

Toen het begon te schemeren legde mevrouw Hulskamp haar werk neer, liet Laura haar stoeltje wat naderbij schuiven, en begon haar toen het een en ander uit haar rijke levenservaring te vertellen.

Dat het gesprek al zeer spoedig over haar dochttertje liep, haar lieve Emma, die zij zoo jong verloren had, kan men wel denken. Vooral sprak zij veel over haar laatste levensdagen, waarin zij zoo duidelijk getoond had, het eigendom van den Heere Jezus te zijn, en over haar vurig verlangen naar den hemel.

Zulke woorden klonken Laura geheel vreemd in de ooren. Oplettend luisterde zij, en voor het eerst in haar leven scheen zij ook voor anderen te gevoelen, toen ze zeide:

„Hoe treurig voor u, dat Emma zoo vroeg gestorven is.

Het zou veel prettiger voor u zijn als ze er nog was."

"Ik ben er ook heel bedroefd over geweest, lieve Laura," hernam mevrouw Hulskamp, „en ben het dikwijls nog, ofschoon het nu al langer dan vijftien jaren geleden is; maar als ik dan bedenken dat de Heer haar liever bij Zich in den hemel had, en dat mijn kind daar oneindig gelukkiger is, dan zij op aarde ooit had kunnen zijn, dan mag ik niet klagen, maar moet ik mij veeleer verheugen over haar heerlijk lot. Daarbij weet mijn hemelsche Vader ook wat voor *mij* het beste is. De Heer zendt ons nooit iets dat niet goed voor ons is. Dat is altijd een heerlijke troost."

"Zou het dan óók goed voor *mij* wezen, dat mijn broertjes ziek zijn, en ik niet naar huis kan gaan?" vroegde Laura.

"Zeker, kindlief. Als wij den Heer maar liefhebben, en ons aan Hem toevertrouwen, zullen wij vroeg of laat zien, dat alles ons moet medewerken ten goede. Heb je ook den Heere Jezus lief?"

Laura antwoordde niet dadelijk, en toen mevrouw Hulskamp de vraag herhaalde, sprak zij zacht:

"Ik weet het niet, Mevrouw; ik heb daar nog nooit over gedacht."

"Heb je daar nog nooit over gedacht, Laura? Dat spijt me; dan vrees ik van neen; want aan degenen die men liefheeft, denkt men ook gaarne. Is 't niet zoo?"

"Ja, mevrouw."

"Als men den Heer *niet* liefheeft, is dit een bewijs dat men Zijn kind niet is; en wie Hem niet toebe-

hoort, kan niet gelukkig leven, en eenmaal niet gerust sterven. En dat zou je toch zeker wel graag, niet waar?"

„O, ja, Mevrouw," zei Laura, en daar zij zich tegenover haar oude vriendin hoe langer hoe openhartiger voelde worden, voegde zij er bij: „maar ik denk dat de Heer *mij* toch nooit tot Zijn kind zou willen hebben. Bijna iedereen vindt me ondeugend en akelig, en ik vind het mezelve dikwijls ook; maar ik kan het niet helpen."

„Als we ondeugend zijn, lieve Laura, is dit toch heusch altijd onze eigen schuld, bedenk dit wel. Maar al was je ook nog zoo ondeugend, en al was er ook niemand die van je houdt, de Heiland wil je nochtans liefhebben, als je met al die ondeugendheid maar tot Hem komt, en Hem vraagt je er van te verlossen en een goed meisje te maken. Er staat in den Bijbel dat de Heer juist in de wereld is gekomen om zondaren, dat is, ondeugende menschen zalig te maken, en dat Hij voor de goddeloozen is gestorven. Dat zegt ons ook vooral de aanstaande Goede Vrijdag. Je weet toch wel, waaraan wij dan denken?"

„Dat de Heere Jezus aan het kruis gestorven is. Maar, Mevrouw, waarom noemt men dien dag *Goeden Vrijdag*? Ik vind den dag, waarop iemand sterft, juist een *naren dag*."

„Dat is ook zoo, als men alleen aan het sterven denkt. Maar, hoe zou je den dag noemen, waarop je een groot geluk ten deel viel?"

„O, dat zou ik natuurlijk een heel *goeden* dag noemen!”

„En zou er voor ons wel een grooter geluk bestaan, dan een kind van God te zijn, en het te weten, *zeker* te weten: Mijn hemelsche Vader heeft mij lief; Hij zorgt voor mij; Hij vergeeft mij al mijn zonden, en leert mij Zijn wil te doen; en eens zal Hij mij bij Zich in den hemel nemen, waar ik Hem zien, en eeuwig bij Hem blijven zal? Nu, dat hoogste geluk heeft de Heere Jezus ons aangebracht juist door Zijn dood. Wij allen hadden door onze zonden verdiend om eeuwig *ongelukkig* te zijn. Maar de Heer had medelijden met ons, en heeft, om ons te redden, in Zijne groote liefde, de straf die *wij* verdiend hadden, op *Zich* genomen. Daarom moest Hij zoo zwaar lijden en den bitteren kruisdood sterven. En zoo heeft Hij door Zijn *dood* het *eeuwige leven* verworven voor allen, die Hem liefhebben, en in Hem als hun Zaligmaker gelooven. Is *die* sterfdag voor ons dan geen *goede* dag?”

Ja, nù moest Laura het toestemmen. Maar zóó was het haar ook nog nooit uitgelegd.

Het was onder het praten al aardig donker geworden; en toen de lamp aangestoken was, en de blinden gesloten waren, kreeg mevrouw Hulskamp bezoek, waardoor het gesprek met haar logeetje voorloopig werd afgebroken. Toch had zij reeds duidelijk bemerkt, dat Laura al zeer weinig van de hemelsche dingen wist, ofschoon zij met de geschiedenissen des Bijbels niet

onbekend was. De goede dame was hierover meer bedroefd dan verwonderd, want zij wist, dat op de school van juffrouw Pel, welk een goede inrichting dit overigens was, geen christelijke geest heerschte; en uit hetgeen Laura haar van huis had medegedeeld, moest zij opmaken, dat die ook dáár gemist werd.

Zij dankte den Heer, dat Hij haar met dit kind in aanraking had gebracht; en vóór zij haar dien avond naar het logeerkamertje bracht, knielde zij met haar neder, en bad dat het ook voor deze kleine, in den vollen zin des woords, *Goede Vrijdag* mocht worden, en zij ook eenmaal mocht behooren tot de kudde van den Goeden Herder, die eens Zijn leven stelde voor Zijn schapen.

II.

In langen tijd had Laura zulke prettige dagen niet doorgebracht als hier bij mevrouw Huls-kamp.

Het anders zoo onverschillige kind begon haar bejaarde vriendin werkelijk lief te krijgen, en vond zelfs dat het in haar bijzijn veel gemakkelijker viel om lief en vriendelijk te wezen dan zonder haar. Dit zeide zij ook tot haar vader, toen hij haar het beloofde bezoek bracht, en deze was niet weinig verblijd, zijn dochttertje zoo tevreden aan te treffen.

Inderdaad had de omgang dezer blijmoedige christin, die aan hoogen ernst een groote mate van opgeruimdheid paarde, een weldadigen invloed op Laura. Niet alleen dat zij hier niet zoo durfde toegeven aan haar booze luimen, maar, wat nog beter was, zij gevoelde zich veel zachter en vroolijker gestemd, en stelde veel meer belang in alles wat haar omgaf.

's Morgens hielp zij mevrouw Hulskamp haar kleine huishouding in orde brengen, en als dit verricht was, naaide zij trouw mee aan het goed, dat deze gereed maakte voor een meisje uit een behoeftig gezin, dat na Paschen in een dienst zou gaan. Daarbij had mevrouw Hulskamp altijd wat te vertellen, en wat zij sprak was nuttig en aangenaam tevens.

Zoo vloog de tijd om, en met zekeren angst telde Laura de dagen, die nog vóór het einde der vakantie verlopen moesten.

En zoo brak ook het Paaschfeest aan.

De vroolijke lentezon had Laura 's morgens al vroeg gewekt. Dadelijk was zij uit bed gesprongen, want zij wilde heden eens de eerste, en vóór haar gastvrouw beneden zijn.

Er was dan ook nog niemand in de huiskamer toen zij daar binnentrad; en blij dat haar voornemen gelukt was, haastte zij zich thee te zetten tegen dat mevrouw Hulskamp beneden kwam. Wat zou Mevrouw verrast wezen, als zij alles klaar vond!

Toen dit gewichtig werk afgeloopen was, viel haar oog op den scheurkalender, en het oude blaadje er

afscheurende, las zij als tekst voor dien dag: Col. III : 1. *Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoo zoekt de dingen die Boven zijn.*

Zij dacht even over de beteekenis der woorden na, want mevrouw Hulskamp zou er haar straks zeker naar vragen, zooals zij iederen morgen gewoon was te doen. Meestal bleef Laura haar dan het antwoord schuldig; maar nu had zij al den tijd om er vooruit over te denken. Het was toch zooveel prettiger als je wat kon antwoorden, dan altijd maar te moeten zeggen: ik weet het niet.

Het laatste gedeelte begreep zij wel. *De dingen die Boven zijn*, dacht ze, dat zijn de *hemelsche* dingen; en die te zoeken, beteekent zeker, er veel over te denken en graag over te spreken, zooals mevrouw Hulskamp, en zooals Emma toen ze nog leefde. Maar dat eerste, *met Christus opgewekt*, wat dat was, wist ze maar niet; en zij stond hierover zóó in gepeins, dat zij niet eens bemerkte wie er binnenkwam.

„Wat is *dat*?” hoorde ze opeens de welbekende, vriendelijke stem zeggen. „Al kant en klaar? En de thee ook al gezet? Dat heb je me afgesnoept, Laura!”

„Ja, Mevrouw!” zei Laura, terwijl zij de armen om den hals der lieve dame sloeg, en haar hartelijk goeden morgen kuste. „Ik weet niet of de zon of de vogels me wakker gemaakt hebben, maar toen ik zag wat een mooi weer het was, had ik geen geduld langer in bed te blijven.”

„Zoo mag ik het hooren!” lachte mevrouw Huls-

kamp. „Maar vertel me eens, waarover stondt je zoo te denken toen ik binnenkwam?”

Laura aarzelde even en antwoordde toen: „Ik begreep niet goed wat het zeggen wil: *Indien gij dan met Christus opgewekt zijt.*”

Mevrouw Hulskamp was door dit antwoord nog meer verrast dan daar straks bij het binnenkomen, want het was de eerste maal dat zij bemerkte, dat Laura over den dagtekst nadacht zonder er toe aangezet te zijn. Zij ging op haar plaats aan de tafel zitten, nam Laura bij de hand, en zei: „Ik zal trachten het je duidelijk te maken, kindje. Wat zou je óók kunnen zeggen in plaats van *opgewekt?*”

„O ja, Mevrouw, dat weet ik!” kwam er haastig. „*Opgewekt* beteekent *levend gemaakt*. Maar, wie levend gemaakt is, moet toch eerst dood zijn geweest, en dat zijn wij toch niet.”

„Dat is te zeggen, niet wat ons lichaam betreft. Maar heeft een mensch nog niet iets, behalve een lichaam?”

„Ja, een ziel natuurlijk.”

„Juist, een ziel. En die ziel kan dood, heel en al dood zijn, terwijl toch het lichaam levend is. Zie, het is er zóó mee. Zoolang onze ziel den Heer niet kent, en zonder Hem naar eigen zin en wil voortleeft, zijn we even onbekwaam om het goede te doen en de hemelsche dingen te zoeken als een doode, die niet hooren, zien of voelen kan. Daarom zegt Gods Woord dat wij *dood* zijn door de zonde. *Geestelijk* dood noemt

men dat. Maar als nu de Heere Jezus, die zelf *het* Leven is, met Zijn Geest in ons komt werken, dan komt er daar binnen leven. Dan begint onze ziel te hooren en te zien. Te *hooren* de stem van onzen lieven Heiland, die op allerlei wijzen ons toeroept: Mijn kind, geef Mij uw hart; en te *zien*, hoeveel zonde er in ons hart schuilt, en hoe ongelukkig die zonde ons maakt. En als we dat goed hooren en zien, beginnen we óók iets te *gevoelen*. Dan komt er een gevoel van droefheid in ons over al dat verkeerde en zondige, en een oprechte begeerte om er van verlost te worden. En als we dan bedenken dat de Heere Jezus ons zoo graag verlossen *wil*; dat Hij zelfs Zijn *leven* gegeven heeft om het te *kunnen*, dan komt er liefde voordien Verlosser in ons hart, en een verlangen om de Zijne te worden. — Het is een onuitsprekelijk geluk voor een mensch, om dat alles te mogen hooren, zien en gevoelen. Zóó'n mensch is niet dood meer! Van zóó iemand kan men zeggen: hij is *opgewekt*, hij *leeft*; niet maar enkel met zijn lichaam, maar ook met zijn ziel! En dat is pas het *ware* leven. — Dat nieuwe, ware leven nu heeft de Heiland, door Zijn eigen opstanding uit den dood, voor al de Zijnen verworven. En als we nu zoo met Christus opgewekt zijn, zegt onze tekst, moeten we dit ook *toon*en, door niet langer te leven alsof we bestemd waren om altijd op de aarde te blijven, maar als menschen, die het weten en er telkens aan denken: de Hemel is mijn Vaderland, daar reis ik heen; en terwijl ik nog hier beneden ben, wil ik

mij in alles zóó gedragen, als mijn hemelsche Vader dat hebben wil."

Laura was er aldoor goed bijgebleven met haar gedachten, al begreep ze er niet alles zoo dadelijk van. Als Mevrouw Hulskamp wat zeide, luisterde je altijd vanzelf, of je wilde of niet. Maar de tekst was haar nu toch al wel in zoover duidelijk geworden, dat ze uit haar eigen tot de slotsom geraakte: „Mevrouw is zelf bepaald ook zoo iemand met een levendgemaakte ziel."

Intusschen had men zich aan het ontbijt gezet, en niet lang na afloop daarvan deed de dorpsklok zich hooren, die de menschen naar het oude kerkje riep, om daar gemeenschappelijk den verrezen Heiland te verheerlijken.

Mevrouw Hulskamp hield veel van dat liefelijk, vredig klockelui; maar voor Laura had het niets aantrekkelijks. Gewoonlijk verveelde zij zich als ze met juffrouw Pel en de kostmeisjes in de kerk zat. Dat kwam omdat haar hart er niet bij was. Ook nu was ze veel liever thuisgebleven. Maar zij liet er mevrouw Hulskamp niets van merken, en ging stil mee; en hoe het kwam wist ze zelf niet, maar eenmaal naast haar oude vriendin gezeten, gevoelde zij veel meer lust tot luisteren dan anders; en toen mevrouw Hulskamp haar, thuishkomende, eenige vragen over het gehoorde deed, bleek het, dat zij er veel van onthouden had. Den volgenden morgen, op den tweeden Paaschdag, gingen ze weer samen.

„Nu moet ik mijn vriendjes in den polder eens gaan opzoeken,” sprak mevrouw Hulskamp op dien Paasch-Maandag na de koffie. „Antje gaat morgen in haar dienst, en ik heb haar nog het een en ander te zeggen. En ik verlang ook erg naar mijn kleinen zieke; hij heeft zoo graag dat ik bij hem kom. Heb je zin om mee te gaan, kindje?”

Laura zei van ja, maar ze meende het maar half. De wandeling trok haar wel aan; maar het doel, een bezoek bij arme menschen, daar kwam haar hoogmoedig hartje in het eerst wel wat tegen op. Gelukkig echter gevoelde ze aanstonds, dat dit weer iets heel onaardigs van haar was; en zonder daarom aan dien tegenzin toe te geven, ging ze zich spoedig voor de wandeling gereed maken.

„Ziezoo,” sprak mevrouw Hulskamp, terwijl zij een versnapering voor den zieke, en eenige eieren in een klein mandje pakte, dat Laura dragen zou, „nu kunnen zij óók de paascheieren eens proeven.”

„Waarom zouden de menschen toch juist op Paschen eieren eten, Mevrouw!” vroegde Laura, toen onder weg haar oog weer op den inhoud van het mandje viel.

„Ik kan het je niet met zekerheid zeggen, kindlief. 't Is al een heel oud gebruik, dat weet ik wèl; maar de oorsprong er van licht in het duister. Sommigen meenen dat het voortgekomen is uit de veertigdaagsche Vasten bij de Roomschen, waarbij, behalve andere spijsen, ook eieren verboden waren. Na het einde van de Vasten bracht men elkander als,

bewijs van de herkegene vrijheid om weer alles te mogen eten, zoogenaamde *paascheieren*. Later is die gewoonte meer algemeen geworden, en, zooals het dikwijls gaat, is het gebruik gebleven, maar zijn eigenlijke beteekenis verloren gegaan. Bij de Russen moet die gewoonte nog altijd bestaan, en bij ons zijn er ook nog sporen van te vinden. In vroeger tijd plachten de kinderen aan de huizen van hun vrienden, inzonderheid van hun doopgetuigen, zulke eieren, die dan dikwijls voor de gelegenheid met verschillende kleuren beschilderd waren, op te halen, om ze later op te peuzelen, onder uitbundige vroolijkheid. 't Jonge volkje maakt graag overal een pretje van."

„Maar tegenwoordig doen ze zoo toch niet meer, wel, Mevrouw?"

„In enkele plaatsjes van ons land nog wel, naar 't schijnt. Ik las juist nog onlangs in de krant, dat in het dorpje Helvoort de schooljongens sinds jaren gewoon zijn, een paar dagen vóór Paschen in optocht langs de huizen te gaan om eieren op te halen. Met stokken gewapend, waarop allerlei figuren uitgesneden zijn, gaan zij eerst naar het schoollokaal, waar zij van hun onderwijzers de noodige bevelen ontvangen. Dan komen ze buiten, en vormen een eerbiedigen kring om een groote korf, die door twee van de grootste jongens gedragen wordt. Een derde draagt de „geldbuil;" want in plaats van eieren mogen de menschen ook centen geven. Beide baantjes, hoewel niet benijdenswaardig, staan bij hun makkers in hoog

aanzien. Bovendien heeft ieder nog een „broodbuiltje” bij zich, dat is een zakje met boterhammen, die zij natuurlijk niet graag missen zouden op hun langen tocht; en zoo toegerust begeven zij zich op weg, onder het zingen van:

Vrouwke, vrouwke, doe je best,
Haal die eikes uit het nest,
Van die witte hennen,
Je zal ze wel kennen.
Eén ei is geen ei;
De tweede is maar een half ei;
De derde is pas één paaschei.

Laura lachte; maar ze vond het toch eigenlijk een flauw liedje.

„Ja,” stemde mevrouw Hulskamp toe, „veel zin zit er niet in; en ze zijn niet gauw tevreden ook. Geen enkel huis wordt er overgeslagen, en wee dengenen, die niets geven. Is dit het geval, dan wordt de deur zonder genade met de stokken gebombardeerd, terwijl de brutaalsten zingen:

Daar is een gaatje in de deur,
Daar kijkt die leelijke gierigaard deur.

Is het heele dorp met al de daaronder behoorende gehuchten afgeloopen, dan gaan ze weer naar de school, waar eieren en centen onder hen verdeeld worden, en doodmoe, maar toch ten hoogste voldaan, gaat ieder daarop met zijn portie naar huis.”

Laura vond het een kluchtige gewoonte, en deed er nog verscheidene vragen over, die mevrouw Hulskamp naar haar beste weten beantwoordde.

Van de eieren kwam het gesprek op Antjes zieke broertje.

„Wat moet het toch akelig wezen, zoolang ziek te zijn,” zei Laura, toen ze hoorde dat de arme jongen al bijna twee jaren lijdende was. „Heeft hij al dien tijd te bed moeten liggen?”

„Hij heeft ook wel eens een goeden dag; dan zit hij op; en 's zomers komt hij wel eens buiten; maar verder dan voor de deur van het huisje kan hij het toch nooit brengen. Maar meestal ligt hij te bed en lijdt veel pijn, de arme jongen, vooral in de laatste weken.”

„O, hoe houdt hij het uit!” riep Laura. „Ik zou zeker sterven van ongeduld als ik zoo lang ziek moest zijn. Wat moet hij zich schrikkelijk vervelen!”

„Toch niet. En weet je hoe dat komt? De Heere Jezus heeft hem geleerd geduldig te zijn. Hendrik heeft den Heiland lief. Hij is een schaapje van den Goeden Herder, en weet dat alles, wat zijn Heer met hem doet, goed en noodig voor hem is. Daarom is hij in al zijn lijden toch gelukkig.”

„Gelukkig?” riep Laura ongeloovig. „Twee jaar ziek, en toch gelukkig? Hoe is het mogelijk!”

„Toch is het zoo, m'n kind. Je moet er hem straks zelf maar eens naar vragen.”

Zoo pratende schoot de weg spoedig op.

Laura beklagde zich de wandeling volstrekt niet, want het weer was prachtig en de weg mooi. Links een helder water, waar lucht en zon zich in spiegelden,

en rechts een haag van struikgewas, door fijne, piep-jonge blaadjes al heelemaal groen getint. De boomen hadden ook al een groenig waasje. In de zonnige weiden rondom graasde al wat vee en speelden er lammetjes. En boven al dat vredig mooi sjilpten vogeltjes een lentegroet.

„Kijk toch eens rond! Hoe heerlijk!” zei mevrouw Hulskamp bewonderend. „Overal zie je de natuur wakker worden uit haar winterslaap!”

Eindelijk was het doel van den tocht bereikt, en stonden de beide wandelaarsters stil voor een arbeiders-huisje, dat er wel zindelijk, maar overigens armoedig en vervallen uitzag.

Mevrouw Hulskamp tikte even op de buitendeur, en trad toen zonder veel plichtplegingen binnen.

Laura, die de armoede nooit van nabij had gezien, kreeg weer een gevoel van tegenzin. Daarbij had ze nu eenmaal een afkeer van het woordje *ziek*, en van alles wat daarmee in verband stond; ze was daarom, in plaats van in een armoedig ziekenvertrekje te gaan zitten, maar veel liever in de frissche buitenlucht gebleven, waar alles van vernieuwd leven sprak.

Mevrouw Hulskamp echter dacht er anders over. Deze was hier gaarne; dat zag Laura terstond aan de wijze waarop zij vrouw Korn, de huismoeder, de hand schudde; aan de vriendelijke woorden die zij tot Antje richtte; aan den hartelijken kus, die zij den kleineren kinderen op de rozenwangen drukte, en nog het meest aan den liefdevollen blik, dien zij op het

zieke jongetje sloeg, en den deelnemenden toon waarop zij hem toesprak.

En met welk een blijdschap werd zij door allen ontvangen! Vooral door Hendrik; dat zag je al dadelijk aan het blosje, dat, heel even, zijn bleeke, ingevallen wangen kleurde, toen zij, hem vriendelijk aanziende, zeide:

„En wat zie ik? Zit Hendrik weer aan de tafel? Dat is in lang niet gebeurd!”

„Ach, ja, Mevrouw,” antwoordde Hendriks moeder voor haar jongen. „De zon scheen zoo lief in dat hoekje, en hij was er zoo op gesteld om er van daag eens uit te komen; maar 't heeft anders wat gekost eer ik hem zoover had. Hij is in de laatste dagen hard achteruit gegaan, en bijna te zwak om zich te bewegen; en die pijn op de borst kwelt hem dag en nacht. Maar, zooals ik zei, hij was er zoo op gesteld. „„Ach, moeder,”” zegt-ie, „„misschien is het voor het laatst.”” Tranen beletten de arme vrouw voort te gaan.

„Niet huilen, moeder,” troostte haar jongen. „Ik ga immers graag. De Heer zal u wel troosten als ik weg ben; niet waar, Mevrouw?”

„Zeker zal de Heer dat. En dat wéét moeder ook wel. Is het niet, moeder?”

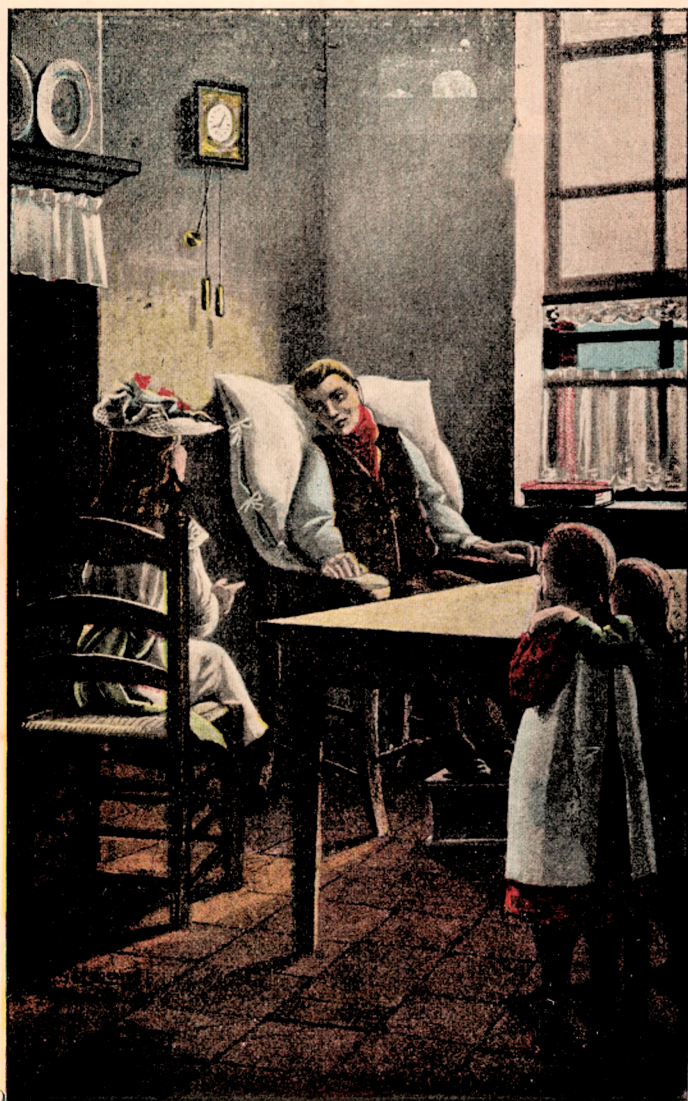
„Ach ja, Mevrouw,” zuchtte de weduwe; „maar ik zou hem toch zoo graag nog wat bij me houden. 't Zal me zoo hard vallen hem zoo vroeg te verliezen. Mijn eenigen jongen!”

„Maar als de Heer hem nu eens graag vroeg bij *Zich*

heeft, dan zal je hem toch wel gewillig afstaan, niet waar? Verliezen doe je hem nooit; hij gaat je maar wat vooruit. Die gedachte zal je troosten, zooals ze mij doet, als ik aan mijn Emma denk. Ik heb thuis een schilderij hangen van de opwekking van het dochttertje van Jairus. Zoo dikwijls mijn oog daarop valt, denk ik: Zoo zal de Heer ook eenmaal *mijn* kind opwekken, en aan mij teruggeven, al moet ik er ook wat langer op wachten dan die ouders. Die in den Heer sterven, zien elkander daar Boven voor eeuwig weer. Jezus' Opstanding is er ons het onderpand van. Deze heerlijke Paaschdag zegt het ons. Zie eens naar buiten! Kort geleden scheen daar alles nog dood, en nu openbaart zich overal weer nieuw leven. Zoo zal het ook met *ons* gaan in dien grooten Opstandingsmorgen. Neen, Gods kinderen scheiden nimmer voor goed."

Op het woord *scheiden* kwamen ook Antjes tranen voor den dag. Den volgenden dag toch zou zij voor 't eerst het ouderlijk huis verlaten, en onder vreemden gaan. Zij zag er erg tegen op, vooral omdat haar broertje in de laatste dagen zoo naar was. Mevrouw Hulskamp trachtte haar zoo goed mogelijk te troosten, en slaagde er ook grootendeels in. Het meisje hield veel van de lieve dame, en was gewoon haar alles te vertellen wat haar op 't hart lag. Ook nu had zij dit gaarne gedaan; maar Antje was nog een jong boeren-deerntje, en de tegenwoordigheid van die vreemde jonge-juffrouw maakte haar een beetje verlegen.

Mevrouw Hulskamp bemerkte dit wel, en ging daar-

om met haar en haar moeder in het keukentje, terwijl zij Laura met de andere kinderen zoolang binnen liet.

Laura bewaarde nog altijd het stilzwijgen, evenals de klointjes, die bij de tafel stonden, en beurtelings haar en elkander aanzagen.

Eindelijk meende zij toch iets te moeten zeggen, en begon ze een gesprek met de kleine meisjes; maar al haar vragen werden slechts met een hoofdknikje of een lachje beantwoord, zoodat ze besloot het maar op te geven. Met den zieke zou het misschien beter lukken.

„Je bent al lang ziek, niet waar?” begon ze.

„Jawel, jonge juffrouw, al van mijn twaalfde jaar af, en nu ben ik haast veertien.”

„Vindt je het niet naar om zoolang ziek te zijn?”

„Vroeger wel; maar sedert ik den Heere Jezus ken, en weet hoe lief Hij mij heeft, is het heel anders geworden. Nu weet ik, dat alles wat Hij doet, goed voor me is; en dan mag ik het immers niet naar vinden?”

„Maar waarvoor zou het goed kunnen zijn, dat je zoo lang ziek bent, en niets doen kunt?”

„O, al was het alleen hier maar voor, dat ik vroeger een ondeugende jongen was, die allerlei kattenkwaad uitvoerde, en nooit naar verbieden wilde luisteren. Als mevrouw Huls kamp bij ons kwam, liep ik altoos weg, omdat ik niet graag over den Heer hoorde spreken; want als ik er aan dacht dat de Heer me hoorde en zag, durfde ik geen kwaad doen, zie je, en dat deed ik toch zoo graag; daarom dacht ik liever niet aan den Heer. Maar toen ik ziek werd en te bed moest

liggen, kon ik niet meer wegloopen als Mevrouw tegen me sprak. Toen ik daar dan zoo stilletjes lag, begon ik te bedenken, hoe ondeugend ik toch altijd geweest was, en dat maakte me erg ongerust; want ik dacht, als ik nu eens stierf, zal ik toch zeker niet naar den Hemel gaan. Maar mevrouw Hulskamp vertelde mij, hoe lief de Heere Jezus mij had, en hoe graag Hij mij gelukkig wilde maken, en bij Zich in den Hemel nemen als ik stierf, als ik maar oprecht berouw had over het kwaad, en Hem om vergeving bad. Dat ben ik toen gaan doen. En nu weet ik dat de Heer me alles vergeven heeft, en dat ik Zijn schaapje ben; en nu ben ik niets bang meer. Heb je ook den Heere Jezus lief?"

Laura stond nog even verlegen voor deze vraag, als toen mevrouw Hulskamp haar die deed, en antwoordde ook nu:

„Ik weet het niet."

„Weet je 't niet? O, ik hoop het maar voor je! Je moet maar bidden of de Heer je Zijn kind wil maken. Als je Zijn kind bent, ben je pas recht gelukkig. O, als je eens wist hoe gelukkig *ik* nu ben! Ik wou dat *alle menschen* den Heere Jezus liefhadden. O, Hij is zoo goed! Denk eens aan, ik was zoo'n ondeugende jongen, en toch is de Heer ook voor mij op aarde komen lijden en sterven. Daar denk ik altijd aan als ik veel pijn heb, en dan is het net of ik 't minder voel."

„Maar zou je toch niet graag weer gezond willen zijn?"

„In 't eerst wel, maar nu verlang ik er niet meer naar. Nu verlang ik maar om bij Jezus te zijn, en Hem te zien. Ik geloof dat ik wel gauw gaan zal.”

„Bedoel je daarmee, dat je denkt gauw te zullen sterven?”

„Ja, want dat moet natuurlijk eerst.”

„Maar vindt je 't dan geen akelige gedachte, zoo jong, en dan al in zoo'n koud, donker graf!”

„Ik denk niet aan het graf; ik denk maar aan den Hemel; daar gaat mijn ziel toch dadelijk naar toe als ik sterf. Wat in het graf komt, is alleen mijn lichaam maar; en dat zal daar toch ook niet blijven. De Heere Jezus is immers opgestaan uit het graf, en zoo zal Hij mij ook eens levend maken. En,” kwam er toen blij, „dan zal ik nooit meer ziek zijn! Mevrouw Hulskamp heeft laatst zoo'n mooi versje voor me uitgeschreven. 't Is gemaakt door een Franschen dominee, zijn naam weet ik niet meer, die ook lang ziek geweest is. Ik heb het zóó dikwijls gelezen, dat ik het heelemaal van buiten ken. Wil ik het eens voor je opzeggen?”

Laura wilde het gaarne hooren, en dadelijk begon hij :

„Ook mijn stemme zingt U psalmen;
Van liefde bevend, bid ik aan,
Voor Uwe voeten strooi ik palmen,
Mijn ziel schiet hemelvleuglen aan.

Uw heerlijke verrijz'nismorgen
Beloof mij 't opstaan van mijn vleesch;
Aan Uwe zij ga 'k zonder zorgen,
Ten hemel, dien 'm Uw liefde wees.

Gij moest door 't Kruis ter zege dringen,
 En geeft G' Uw dienaars hier óók 't kruis,
 Door Uwen Geest zal 'k weldra zingen
 Mijn jubelzang in 't Vaderhuis.

Moet ik ook hier nog weenen, strijden,
 Bij smart en wonden, nood en pijn,
 „Voor u ook,” zegt m' Uw bloed en lijden,
 „Zal 't eens verrijz'nismorgen zijn.”

„Dat is een mooi versje,” vond Laura.

„Ja, niet?” zei Hendrik blij. „Je kan het zingen óók, op de wijs van Psalm 118; dat heb ik zelf uitgevonden. Ik doe het dikwijls, en het gaat wát goed. Ik zal je het papiertje geven, dan kan je 't thuis nog eens lezen.” En behoedzaam, als iets kostbaars, haalden de magere vingertjes het beschreven blaadje uit den Bijbel, die naast hem lag.

Men kon zien dat het veel gebruikt was, want het zag er lang niet helder meer uit; maar het werd Laura zoo welmeenend aangeboden, dat zij niet aarzelde het aan te nemen.

Terwijl ze bezig was het op te vouwen en in haar mandje te leggen, kwam mevrouw Hulskamp met Antje en haar moeder weer binnen. Zij ging nog even zitten, en had voor ieder nog een vriendelijk, bemoeidigend woord. Daarna smeekte zij met en over allen den zegen des Heeren af, en verliet toen, na een hartelijk afscheid, met Laura de nederige woning.

„Wel, kindje, heb je 't nogal kunnen vinden met de kleintjes?” begon mevrouw Hulskamp, nadat zij een eindweegs zwijgend naast elkander hadden

voortgewandeld. „Het zijn een paar aardige kleutertjes, vindt je niet?”

„Ik kon ze maar niet aan 't praten krijgen, Mevrouw; maar dien Hendrik vind ik een lieven jongen. Hij heeft me een versje gegeven, dat u voor hem overgeschreven hebt; maar den naam van den dichter was hij vergeten. 't Was een Fransche dominee, zei hij.”

„O, dat was Adolf Monod. Onthoud zijn naam maar; hij was een van Frankrijks uitstekendste leeraars.”

„Hij is ook heel lang ziek geweest, hé Mevrouw? Hendrik zei het.”

„Ja, hij had een pijnlijke kwaal. Daar heeft hij lang en veel aan geleden, zóó, dat hij eindelijk zijn ambt niet meer waarnemen kon. Maar hij had zóó'n vurige begeerte, om tot zijn dood toe het Evangelie te blijven verkondigen, dat, toen hij niet meer in de kerk kon gaan preeken, hij het thuis van zijn ziekbed deed. Dat heeft hij de vijf laatste maanden van zijn leven iederen Zondag gedaan. Dan kwamen er op zijn verlangen zoo'n dertig, veertig van zijn vrienden in de ziekenkamer bijeen, met zijn gezin en nog andere familieleden; en dan hield Ds. Monod voor dat kringetje een toespraak, korter of langer, naar zijn krachten het toelieten, over een tekst, waar hij die week bijzonder in gedachten mee bezig was geweest. Die laatste toespraken zijn alle bewaard gebleven. Zijn kinderen hebben ze onder het uitspreken opgeteekend, en na den dood van hun vader uitgegeven. *Afscheidsworden*

heet het boekje. Er is haast geen boek, dat meer indruk heeft gemaakt dan dit."

"Dat is wel te begrijpen. Werk van een zieke.... Vindt u ook niet, Mevrouw?"

"Zeker, kindje. En juist omdat het van een lijder komt, kan het zoo tot troost en zegen zijn van andere lijders. En zulken hebben het altijd dubbel noodig."

"Heeft hij dat vers van Hendrik ook in zijn ziekte gemaakt?"

"Ja, tegen Paschen verminderde zijn pijn voor enkele dagen, en toen heeft hij dat lied over de *Opstanding des Heeren*, gemaakt. Toen ik het een poosje geleden weer eens las, dacht ik: Dat zal mijn kleine, zieke Hendrik wel mooi vinden; het past net op zijn toestand. Daarom schreef ik dat laatste gedeelte voor hem uit."

"O, Mevrouw, hij kan het heelemaal uit zijn hoofd opzeggen!"

"Ja, ik weet het. Het is zijn lievelingslied."

"En hoe lang heeft die dominee toen nog geleefd?"

"Na het maken van dat lied? O, heel kort nog maar. 's Zondags na Paschen hield hij zijn laatste toespraak, en den Zondag daarop ging hij naar den Hemel. Dat was in het jaar 1856, op den 6^{den} April. — En nu moet ik je nog eens vertellen wat die dominee Monod eens tot zijn kleinkinderen zei, toen ze om grootvaders ziekbed stonden. 't Scheen toen juist vakantie voor hen te zijn; misschien wel bij gelegenheid van datzelfde Paaschfeest. — „Lieve kinderen,” zei hij, „hoe jong gij ook zijt, vat toch het ernstig voor-

nemen op om den Heere te dienen. Is er onder u een kind, dat tot nog toe traag en onverschillig was, laat het dan in zichzelf zeggen: Ik wil voortaan vlijtig werken, omdat de Heer het wil; ik wil goed schrijven, en goed leeren spreken, om een bekwaam dienaar van God te worden. ¹⁾ Keert na de vakantie met dit voornemen naar uwe scholen terug. Doet dat, lieve kinderen, en God zal u zegenen.” — Zou hier ook misschien geen woordje voor mijn kleine Laura bij zijn?”

Laura antwoordde niet. Zij scheen over iets na te denken, en mevrouw Hulskamp liet haar stil aan haar gedachten over.

„Mevrouw,” kwam er eindelijk, „ik zou zoo heel graag even gelukkig en gerust willen zijn als Hendrik, en als Emma, toen ze nog leefde; maar ik weet niet hoe ik het ooit worden zal. Ik vrees dat ik weer ondeugend zal zijn, als ik niet meer bij u ben, en dat ik alles zal vergeten.”

„Mijn lieve Laura,” antwoordde mevrouw Hulskamp, hartelijk verblijd het meisje zóó te hooren spreken, „Hendrik en Emma zijn ook niet altijd zoo gelukkig geweest, maar de Heer heeft het hen gemaakt op hun-

¹⁾ In de familie van Adolf Monod waren, reeds bij zijn leven, veel leeraars. Hij zelf zegt, toen bij zekere plechtige gelegenheid al zijn broeders en zusters zich met hunne kinderen om zijn ziekbed verzameld hadden: „Er is nauwelijks een enkele stad van beteekenis in Frankrijk, waarin niet een Monod heeft gearbeid. De meesten onzer zonen hebben aanleg voor de studie, en bezitten de gaven eener natuurlijke welsprekendheid, die men dankbaar moet erkennen. Dringend verzoek ik al de ouders, en ook u, jongelingen, toch deze gave in u op te wekken en door Gods Geest te laten heiligen, opdat toch ten minste één kind uit elk gezin zich uitsluitend aan den dienst des Heeren moge wijden.”

gebed. En o, Hij wil het je ook zoo gaarne maken! Klaag Hem je nood maar, zooals je het mij nu doet. Bid Hem je een nieuw hart te geven, een hart, dat Hem liefheeft en het kwade haat; dan zal Hij het je schenken; dan maakt Hij je Zijn kind, en dan ben je ook voor eeuwig gelukkig en geborgen. Zal je dat doen, mijn lieve? En al ben ik dan niet meer bij je, de trouwe Heiland is je altijd en overal nabij. Hij zal je alles leeren wat je weten moet. Lees maar getrouw Zijn Woord."

Laura luisterde aandachtig, en de woorden bereikten niet alleen haar oor, maar drongen door tot haar hart. Zij kon maar niet vergeten wat ze dien dag gehoord en gezien had; die woorden van blijdschap en vrede, uit den mond van dien armen, zieken, uitgeteerden knaap. Toen zij 's avonds in bed lag dacht zij er nòg aan. Daar kwam haar opeens die vraag weer te binnen, haar nu al tweemaal gedaan: „Heb je ook den Heere Jezus lief?" En nu was het of zij het voor de derde maal hoorde.

Wat zou nù haar antwoord zijn? Nogmaals: „Ik weet het niet?" Neen! zij vouwde de handen, en in dat stille uur zond zij de bede omhoog: „Heere Jezus, *leer* mij toch U te kennen en lief te hebben. Geef mij een nieuw hart, en maak mij Uw kind!"

Toen sliep ze rustig in. De Heer was bezig met Zijn Geest in haar jeugdig hart te werken, en haar op te wekken uit den slaap der zonde, opdat ook zij, zooals ze den vorigen morgen op den scheurkalender gelezen had, zou leeren zoeken de dingen, die Boven zijn.

Het Paaschfeest was voorbijgegaan; Antje was reeds in haar dienst, en de laatste dag van Laura's vakantie was aangebroken.

Zij schreide bij de gedachte, weldra haar moederlijke vriendin te moeten verlaten; doch de verzekering van mevrouw Hulskamp, dat zij altijd vrijen toegang tot haar woning had, die toch zoo dicht bij de school was, en zij komen mocht zoo dikwijls juffrouw Pel het haar zou toestaan, verzachtte de scheidingssmart wel zoo'n beetje. En de goede tijding van huis, dat de broertjes beter werden, en Laura, zoodra zij hersteld waren, eenige dagen thuis mocht komen, droeg er het hare toe bij.

Mevrouw Hulskamp stelde voor nog eens samen naar den polder te wandelen, en Laura deed ditmaal niets liever. Zij vond de wandeling nu nog prettiger dan den vorigen keer, ofschoon toch het weer lang niet zoo mooi was. Maar in Laura's hart begon de Zon der gerechtigheid langzaam door de nevelen te dringen, en waar de zon komt, komt licht en warmte, leven en vreugde.

Daar stonden zij dan weder voor het kleine huisje. Dat zij het gezin thans niet voltallig zouden vinden wisten zij, maar dat er *twee* plaatsen zouden ledig staan, dat hadden ze niet vermoed.

Wel zag mevrouw Hulskamp dat de luiken van

het kleine venster gesloten waren, maar zij sloeg daar geen acht op; het gebeurde toch wel eens meer, dat vrouw Korn de luiken een weinig dicht haalde, als Hendrik wat slapen wilde, of het schelle licht niet verdragen kon. Zij tikte dus even op de huisdeur, en ging met Laura binnen, maar om het volgende oogenblik verschrikt aan den ingang der kamer te blijven staan. Wat zagen zij daar?

't Eerst viel hun oog op de twee kleine meisjes, die snikkend bij de tafel stonden; en voor het bed lag vrouw Korn geknield, het gelaat in de handen verborgen; en toen zij het ophief om te zien wie er binnen kwam, waren haar oogen rood beschreid.

„Vrouw Korn! Wat is er gebeurd?” vroegde haar bezoekster, geheel ontsteld op haar toetredende.

„Ach, Mevrouw! Mijn kind! Mijn lieve, mijn eenige jongen!” jammerde de arme moeder met hartstochtelijke droefheid. „Hij is heengegaan! Nog geen half uurtje geleden is hij heengegaan!”

„Maar m'n lieve vrouw Korn, waarom heb je me niet....?”

„Ach, Mevrouw, ik verwachtte het zelf nog niet. Hij is, sedert u hem het laatst gezien hebt, niet minder geweest, maar van morgen werd hij zoo benauwd. Ik had het u zoo graag doen weten, maar ik had niemand om te zenden; die twee schapen zijn nog te klein om zoo ver alleen te gaan; en m'n Antje heb ik nu niet, zooals u weet. Ik had nog zoo graag den dokter gehad, want nòg vreesde ik het

ergste niet; hij was wel eens meer zoo benauwd geweest. Maar, ach! mijn jongen voelde het wel. „Moeder-lief,” zeit ie, „de dokter kan me toch niet hier houden, want de Heere Jezus roept me. Laat me maar vooruit gaan, moedertje. U komt toch ook, niet waar? Ik zal u Boven wachten.” Toen bleef hij een poosje stil. Ik dacht dat hij sliep; maar 't duurde niet lang of hij deed zijn oogjes weer open. O, mevrouw, die hemelsche glans die er toen in die oogen lag! „Moeder!” riep hij, „daar komen de Engelen! Ik hoor ze!” Toen op eens stak hij allebei zijn armpjes omhoog, met een lach op zijn gezicht, net of hij boven in de bedstee iemand zag; en toen riep hij: „Ik kom, ik kom, lieve Heere Jezus!” — Dat is het laatste geweest, dat ik van mijn dierbaar kind gehoord heb. En nu is hij heen, mijn lieve jongen.”

„Beste vrouw Korn,” sprak mevrouw Hulskamp met tranen in de oogen, „ik heb hartelijk medelijden met je. Ik weet wat het zegt, een kind te verliezen. Maar neen, verliezen moet ik het niet noemen. Kom, 't is wel niet gemakkelijk, maar tracht eens voor een oogenblikje jezelf te vergeten, en je den toestand in te denken van je nu zalig kind. Wat een verandering moet dat voor hem zijn! Daar straks nog op een zondige wereld, met een lijdend lichaam; nu, van alle pijn en smart verlost, in den heerlijken Hemel, waar hij Jezus, zijn Koning, ziet in Zijn schoonheid. O, wij mogen hem zijn geluk niet misgunnen.”

„Ach ja, Mevrouw; ik weet dat mijn kind het nu

oneindig beter heeft. Voor hem zelf mag ik hem niet terug wenschen. Maar wat mezelf betreft.... ach, ik zal hem toch zoo missen." En weder volgde er een stroom van tranen.

Mevrouw Hulskamp en Laura weenden met haar.

„Ik had hem zoo graag nog eens gezien vóór zijn heengaan," zei de eerste.

„Hij heeft ook nog zoo naar u verlangd, Mevrouw; maar hij gevoelde wel dat hij u op aarde niet meer zien zou. Hij heeft me verzocht, u hartelijk uit zijn naam te danken, dat u hem zoo dikwijls bezocht en den weg naar den Hemel gewezen hebt. En hij sprak nog zoo over de jongejuffrouw. „„Moeder,"" zegt ie, „„als u die jongejuffrouw weer ziet, zeg haar dan voor mij, dat zij toch niet moet vergeten den Heer te vragen, of Hij haar leeren wil Hem lief te hebben, dan komt zij óók in den Hemel.""

Deze woorden vooral maakten een diepen indruk op Laura. :

O, wat had zij Hendrik gaarne willen zeggen, dat zij het al gedaan had, dienzelfden avond nog, en dikwijls daarna.

Maar hij kon het niet meer hooren. Daar lag hij, met een liefelijken glimlach op zijn uitgeteerd gezichtje, zoo vreedzaam alsof hij sliep. Toch was hij het zelf niet meer. Hij had zijn aardsche reis volbracht; zijn ziel was in het hemelsche Vaderland. Wat hij hier had achtergelaten, was slechts het versleten reiskleed.

Mevrouw Hulskamp toefde nog geruimen tijd in het sterfhuis, en sprak der bedroefde moeder nog veel troostwoorden toe; maar wat de arme vrouw nog het meeste goed deed, was, te gevoelen dat men met haar treurde.

Laura was zeer stil in het naar huis gaan. Zij gevoelde een zekeren eerbied voor den jongen doode, maar die nu eeuwig leefde in den Hemel. „Hij gevoelde zich hier al zoo gelukkig,” dacht ze, „maar nu zal hij zeker nog veel gelukkiger zijn.”

O, hoe verlangde zij nu bij vernieuwing, dat dit geluk ook eens *haar* deel mocht worden. En dat zou geschieden, zoo zij den Heere Jezus maar oprecht liefhad; die boodschap had de stervende knaap nog voor haar achtergelaten. Zij vatte opnieuw het ernstig voornemen op, om met haar heele hart te zoeken de dingen die Boven zijn, en maar gedurig te bidden: „Heere, leer mij U kennen en liefhebben, hoe langer hoe meer.”

Met deze begeerte in het hart verliet zij den volgenden dag haar lieve vriendin, om met nieuwen moed haar lessen te hervatten.

Wel was zij de eerste dagen nog stil en in zich zelve gekeerd; maar wie gemeend had dat zij nog de stugge, onhandelbare Laura was van vóór de vakantie, zou zich ook nu weer in haar vergist hebben.

Zoowel juffrouw Pel als hare leerlingen bemerkten dit al spoedig. De laatsten vooral begrepen er niets van, hoe Laura in eens zooveel aardiger kwam. Maar

toen zij wat spraakzamer werd, en zoo nu en dan eens vertelde hoe zij haar vakantie had doorgebracht, en wat zij daarin zooal gezien en gehoord had, waren zij er minder verwonderd over.

Nu Laura zich zelve zoo veel gelukkiger gevoelde, zocht zij langzamerhand door woord en voorbeeld, evenals mevrouw Hulskamp, en de zieke Hendrik bij zijn leven, ook anderen den weg te wijzen om tot dat ware geluk te geraken. Jammer genoeg gaf dat aan sommigen van haar medescholierijes wel eens aanleiding tot geplaag. „Daar komt het domineesvrouwtje weer!” lachten ze soms onder elkander. Maar Laura wilde er niet boos om worden; en het einde was, dat al de meisjes van haar gingen houden.

Wat waren haar ouders verheugd, toen zij hun kind zooveel beminnelijker terugzagen! Op hun verzoek stelde juffrouw Pel haar dikwijls in de gelegenheid, de lieve predikantsweduwe, die Laura als haar eigen kind lief had gekregen, te bezoeken, vooral 's Zondags; en de uurtjes, bij haar doorgebracht, waren voor het meisje altijd vol genot.

Dat zij samen ook nog menig bezoek bij vrouw Korn brachten, behoef ik niet te zeggen.

Het Opstandingslied van Adolf Monod, door Hendrik haar geschonken, toen zij hem voor de eerste en laatste maal op aarde zag, bewaarde zij trouw als een aandenken aan den jeugdigen lijder, die haar ook een schrede voorwaarts had geholpen op den weg naar den Hemel. Het kreeg een plaatsje in haar Bijbel,

net als bij hem. Ook verzuimde zij nooit het gebed te bidden, dat hij haar geleerd had.

Of de Heer het verhoorde?

Maar dat doet Hij immers altijd, als wij iets bidden naar Zijn wil.

Komt, laat ons eens hooren wat Laura zelve er van zegt, jaren later, toen zij de kinderschoenen reeds lang had uitgetrokken, en zij weer eens bij haar oude vriendin te logeeren was.

„Als ik hier zoo gezelligjes over u zit, denk ik altijd weer terug aan dien tijd, toen ik als klein meisje voor 't eerst bij u kwam, lief Mevrouwtje! Toen kon ik maar niet begripen dat het goed voor mij was, dat mijn broertjes ziek waren, en ik niet naar huis kon gaan; weet u wel? Maar, o, wat heb ik dat later duidelijk ingezien, en heerlijk mogen ervaren. Als ik toen niet genoodzaakt was geweest, in de paasch-vakantie op school te blijven, dan was ik waarschijnlijk nooit met u in kennis gekomen; en zonder u zou ik er misschien nooit toe opgewekt zijn om de dingen die Boven zijn te zoeken.”

Mevrouw Hulskamp kuste het lieve meisje.

„Dat was de tekst, die dien eersten Paaschdag op den scheurkalender stond; weet je 't nog, Laura?”

„Of ik het weet, Mevrouw! *Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoo zoekt de dingen, die Boven zijn.* Ik heb dien tekst altijd onthouden.”

„Die eerste woorden begreep je toen niet; maar ik denk dat je ze nu ook wel verstaan zult.”

„Ja, Mevrouw, dank zij Gods genade. U heeft ze mij doen verstaan met mijn *verstand*, en de Heer met mijn *hart*. Nu weet ik *bij ervaring* wat het is „met Christus opgewekt te zijn.”

„Dat is wel de grootste zegen, dien de Heer je schenken kon, lieve!”

„O, Mevrouw, ik denk zoo dikwijls, wat is de Heer toch onuitsprekelijk goed voor me geweest, dat Hij me, als kind al, tot Zich getrokken en levend gemaakt heeft. Mijn kindergebed is heerlijk verhoord!”

„Dus als de Heiland nu Zelf eens kwam met de vraag: Hebt gij Mij lief?”

Even zag Laura haar oude vriendin zwijgend in de vriendelijke oogen. Toen sprak ze, zacht, maar met o, zoo'n gelukkig gezichtje: „Dan zou ik diep aan Zijn voeten knielen en zeggen: Heere, U wéét dat ik U liefheb, want U hebt het mij Zelf geleerd. — Maar ik zou er dadelijk bijzeggen: Alleen zou ik willen dat ik U nog veel, véél liever had.”

„Dan ook dezen wensch maar tot een gebed gemaakt, mijn kind, in het vaste geloof dat de Heer, Die het goede werk in je begonnen heeft, het ook zeker vol-eindigen zal. Hij toch is het, Die ons het eerst heeft liefgehad. Mochten wij Hem daarvoor ons gansche leven verheerlijken, door onverdeeld te zoeken de dingen die Boven zijn, daar Christus is, zittende ter rechterhand Gods.”
